

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΒΟΔΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια και τέλος)

Ο παπα-Αθανάσιος, σάν άκουσεν αυτά τὰ λόγια έσκυψε και προσεκύνησε τὸ Δεσπότη.

— Αγιε Δέσποτα, τὸ εἶπεν, ὁ λόγος σου εἶνε γιὰ μένα ἱερός και ἡ θέλησίς σου σάν βασιλική διαταγή.

Τότε ὁ Μελέτιος γελώντας τὸν ρωτάει:

— Μὲ γνωρίζεις ποιὸς εἶμαι;

— Εἶσαι ὁ δεσπότης ἡμῶν και κυρίαρχος.

— Ἄφησε τίς κολακειές και κύτταξέ με καλά, προσεκτικά και πὲς μου ποιὸς εἶμαι;

— Μὰ, σοὺ ξαναλέω, Δέσποτά μου, εἶπεν ὁ γέρον ἱερεὺς, ὅτι εἶσαι ὁ Μητροπολίτης μας και ὁ κύριός μας.

— Κύτταξέ με πιὸ καλά.

Ο Ἀθανάσιος ἐκύτταξε, ἐκύτταξε, και διαλογιζόταν:

— Τὸ πρόσωπο αὐτό, ἡ φωνὴ αὐτή, σάν πολὺ γνωστὴ μοῦ φαίνεται, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι!

— Λοιπὸν, δὲν μὲ θυμᾶσαι; τοῦ εἶπεν ὁ Μητροπολίτης.

— Ὅχι, Ἀγιε!

— Δὲν θυμᾶσαι ἐδῶ και ἔξη χρόνια, ἕναν ζωέμπορο, πὸν τὸν λέγαν Μιχαήλ, πὸν ἦρθε ἐδῶ μέσα στὴν Μητρόπολι νὰ κάμη τὰ παράπονά του στὸν Δεσπότη και δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸν ἀκούσῃ τότε ὁ ἀρχιερεὺς; Δὲν θυμᾶσαι πὸν, ὅταν ἔφυγεν ἐκεῖνος ὁ ζωέμπορος, ἀπειλήσῃ ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ, θὰ διώξῃ τὸν Δεσπότη και θὰ ἔλθῃ αὐτὸς Μητροπολίτης ἐδῶ, στὴν ἐπαρχία τούτη; Ἐ, λοιπὸν, μάθε Ἀθανάσιε, πὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὴν ἐπαρχία τὴν κατέλαξε. Ὁ «τζαμπάσης» Μιχαήλ εἰμ' ἐγὼ! Κύτταξε καλά, δὲν μὲ γνωρίζεις;

Ο παπα-Αθανάσιος ἔμεινε ξερός και μόλις πρόφτασε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Ἡ Θεία χάρις θελήσῃ και ἔγινες Μητροπολίτης μας!

— Μπα. Ἄς μὴν ἦτανε ὁ Μέγας Βεζύρης κι' ἀκόμα θὰ γύριζα μὲ τὰ παληάλογα. Ἄς εἶνε. Τώρα θὰ προσπαθῆσω νὰ κάμω καλὸ ὅσο μπορῶ στὸν τόπο. Θὰ βοηθῆσω τοὺς χριστιανούς και ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ πανάγαθος Θεός...

Και ὅ,τι εἶπε τὸ ἔκαμε.

Χάρις στὰ γράμματα τοῦ Μεγάλου Βεζύρη πρὸς τίς ἐκεῖ τουρκικὲς ἀρχές και στὴν ὑποστήριξί του, ὁ Μελέτιος κατάρθωσε μεγάλα και τρανὰ πράγματα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιὰ τὴν ταραχώδη ἐπαρχία τῆς Ἐδέσης.

Ἐως τότε τὸ ἐβδομαδιαῖο παζάρι τῆς Ἐδέσης γινόταν Κυριακὴ και ἔτσι οἱ χριστιανοὶ δὲν ἔρχαν ἡμέραν νὰ ξεκουραστοῦν και οὔτε μεν ἤσυχον γιὰ νὰ ἐννοήσουν τῆς Κυριακῆς τὴν ἀγιότητα. Ὁ Μελέτιος κατάρθωσε νὰ μετατεθῇ ἡ ἐβδομαδιαία ἀγορὰ στὸ Σάββατο, και ἔτσι διατηρεῖται ὡς σήμερα ἀκόμα.

Αὐτὸς κατάρθωσε νὰ πρωτοχτυπήσῃ σήμαντρο στὶς ἐκκλησί-ες τῆς Ἐδέσης, γιὰτι πρὶν τὸ ἀπαγόρευαν οἱ Τούρκοι.

Ἀντὶ κωδῶνων ἢ σημάτων, ὁ «πρωτόγερος» τῆς ἐκκλησίας γύριζε στὶς μεγάλες ἑορτές και τίς ἐκτακτὲς ἡμέρες στὰ σπίτια τῶν χριστιανῶν και ἔκρουε τίς θύρες των, μὲ ἕνα ξύλινο σφυρὶ, ποὶ τὸ λέγαν «ρόπαλο».

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα ἐδῶ και ὀλίγα χρόνια στὰ Βοδενά, πὸν κῶδωνες τώρα πολλοὶ ἠχοῦν ἐκεῖ, ἀλλὰ μόνον

γιὰ τίς μεγάλες, τίς «Δεσποτικὲς» τίς ἑορτές: Χριστούγεννα, Πάσχα κ.λ.π.

Γιὰ τὸ πρῶτο μάλιστα σήμασμα τοῦ κῶδωνος στὴν Ἐδεσσα, τὰ χρόνια ἐκεῖνα, ὑπάρχει και μία τραγικὴ και αἰματηρὰ ἱστορία εἰς τὰ Βοδενά.

Ὁ Μελέτιος, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ χαρτί «τῶν κωδῶνων και σημάτων τῶν ναῶν», πῆγε στὴν Πόλι μὲ μερικοὺς προκρίτους τῆς πόλεως, γιὰ νὰ παρακαλέσουν τὸ «Ντοβλέτι». Μεταξὺ αὐτῶν ἦτανε και ἕνας προῦχων, Στόϊκος ὀνόματι, πρόγονος τῆς σημερινῆς οἰκογενείας τοῦ Δουμπόγια, ἄνθρωπος ζωηρός, εὐφυῆς και δραστήριος.

Σάν πῆραν τὸ χαρτί, τὸ πρῶτο σήμαντρο στὴν ἀρχὴ κρεμάστηκε στὴν ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.

Οἱ ἦχοι του ξυπνήσαν κόσμους ὀλόκληρους ἐλπίδων και ὀνείρων και μεγαλίων περασμένων μέσα στῶν ἁγιᾶδων τίς καρδιές και γιὰ τοῦτε ἡ πρώτη κωδωνοκρουσία πῆρε, χωρὶς κανέναν νὰ τὸ προκαλέσῃ, ὄχι πανηγυρικὴ, ἑορταστικὴ, ἀναστασιμῆ.

Οἱ Τούρκοι πεισμάτωσαν γι' αὐτό. Και ἐπειδὴ ἡ κωδωνοκρουσίαις τοὺς ἐξενεύριζαν, ἀποφάσισαν νὰ ἐκδικηθοῦν και νὰ δολοφονήσουν ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς ποὶ πῆγαν στὴν Πόλι και πῆραν τῶν κωδῶνων τὸ χαρτί.

Και διάλεξαν τὸν Στόϊκο, ὡς καλύτερον, μὲ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου θὰ τρομοκρατοῦσαν περισσότερο τοὺς χριστιανούς.

Ἐρχότανε τὸ Πάσχα.

Τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ὁ Στόϊκος εἶπεν ἐνὸς Τούρκου ποὶ εἶχε χρόνια στὴν ὑπηρεσία του και τοῦ ἔκανε πολλὰ καλά, νὰ ἐτοιμάσῃ τ' ἄλογό του, ἕνα πυρᾶτο ἄλογο ποὶ εἶχε και νὰ ἐτοιμάσῃ και ὁ Τούρκος τὸ δικό του και νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, γιὰτι θὰ πῆγαινε στὴν Τσερκόβιαν νὰ κάμη ἐκεῖ ἐπάνω στὸ χωριὸ Λαμπρῆ.

Ἡ Τσερκόβιαν, ἐκκλησοχωρι σήμερα, εἶνε ἕνα γραφικὸ χωριὸ ὡς μισὴ ὥρα ἀπάνω ἀπὸ τὰ Βοδενά, σ' ἕναν λόφο ὑπερκείμενον τῆς πόλεως.

Εἶχε και μιὰ ἐκκλησία μεγάλη και παλαιὰ ποὶ κάηκε σὲ κάποιον πανηγύρι ἐδῶ και 5 — 6 χρόνια.

Ἡ ἀπόφασις τῶν Ὀθωμανῶν γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸν Στόϊκο εἶχε γνωστῆ στους χριστιανούς. Για τοῦτο, ὅταν ἐκεῖνος κινουσε γιὰ νὰ φυγῇ, μερικοὶ θελήσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

— Μὴν πᾶς, τοῦ εἶπανε. Θὰ σὲ σκοτώσουν οἱ Τούρκοι.

— Ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι ἤθελα, ἀπάντησεν ἐκεῖνος, ἔφερα τίς καμπάνες, ἄς κάμουν κι' αὐτοὶ τώρα ὅ,τι θέλουν.

Και ἐκίνησεν, εὐχρηθεῖς σ' ὄλους «καλή Λαμπρῆ».

Ὁ Τούρκος τοῦ Στόϊκου, ὁ ἄπιστος ὁ δούλος, εἰδοποίησε τὴν ὀθωμανικὴν ὀργανῶσιν γιὰ τὴν ὥραν ποὶ θὰ φεύγα-νε. Ἐνα μονοπάτι τότε ἀπότομο, ἔρημο και σκιερὸ μέσα ἀπὸ τὸν κατήφορο τῶν Βοδενῶν, ἔφερε πρὸς τὴν Τσερκόβιαν. Ἐκεῖ παραφύλαξαν οἱ Τούρκοι και τὸν σκότωσαν.

Ἐπειτα δέσανε τὸ πόδι του στὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου, τὸ ξάφνισαν κατὰ τὸν κρημνὸ, γιὰ νὰ φανῇ ὅτι ὁ ἀναβάτης ἔπεσε, πιάστηκε τὸ πόδι του ἀπὸ τὴ σκάλα, και τὸ ἄλογο ξάφνιασε κατὰ τὸν σκότωσε ἀπάνω στὰ λιθάρια.

Τὸ ἔγκλημα ὅμως ἦταν ὄχι μόνον γνωστὸ, ἀλλὰ και φανερὸ και ὁ υἱὸς τοῦ Στόϊκου, ἐκδικούμενος τὴν δολοφονίαν τοῦ πατέρα του, ἐσκότωσε δώδεκα Τούρκους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕναν Τούρκο πρωτοπαλληκαρᾶ, γιὰ νὰ πάρῃ «πίσω τοῦ πατέρα του τὸ αἷμα».

Στάζαν τότε αἷμα ἢ καμπάνες σάν ἠχοῦσαν και στὰ Βοδενά...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

Εἶχε φίλον τοῦ στεινὸν τὸν Μεγάλον τὸ Βεζύρη.

Ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν στάζανε τότε αἷμα και στὰ Βοδενά...

— Ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι ἤθελα, ἔφερα τίς καμπάνες. Ἄς κάμουν τώρα ὅ,τι θέλουν κι' αὐτοὶ.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Τὰ λόγια της αὐτὰ ἦσαν μπάτσος γιὰ τὸν Ρενέ. Κιτρίνισε λίγο καὶ δάγκωσε τὰ χεῖλη του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι.

Στὸ μεταξὺ, ἡ Ἑρμίνα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο. Τὸ μεγάλο ρολοῖ τοῦ τοίχου σήμανε ὄχτώ. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ τονίζει στὰ τζάμια τὸ μονότονο, μελαγχολικὸ τραγοῦδι της...

Τὸ ἀντρόγυνο πέρασε στὴν τραπεζαρία.

Τὸ φαί ἦταν σερβιρισμένο στὸ τραπέζι, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι εἶχε κρυώσει πια. Καὶ τὰ λουλούδια τοποθετημένα στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἐμοιαζαν σὰν νὰ καταλάβαιναν ὅτι ἦσαν ἐντελῶς περιττά, ὕστερ' ἀπ' τὴ σκηνὴ πού μεσολάβησε.

Ἡ Ἑρμίνα ἔρριξε μιὰ ἀφηρημένη ματιὰ στὸ μπουκέτο.

— Μπα! τί εἶνε τὰ λουλούδια αὐτά; ρώτησε. Πῶς σοῦ ἦρθε ν' ἀγοράσης σήμερα ἄνθη;

Ὁ Ρενέ χαμήλωσε τότε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ πού ἐμοιαζε μὲ λυγμό:

— Σήμερα, ἀγάπη μου, εἶνε ἡ πρώτη ἐπέτειος τῶν γάμων μας...

JEAN MADELINE

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21)

Ὁ Κερβαρέκ, ὁ Ὄντρν, ὁ Κερνονέ, ὁ Τρέστ, ὁ Μορθάν... ὅλοι, ὅλοι, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ζοζὸν λέ Γκάκ, ὁ μικρὸς μουτσοῦ, τὸ μοναδικὸ ἀποκοῦμπι τῆς γαργιάς του, ζητούσανε ἀπεγνωσμένα βοήθεια!...

»Ενοιωθα δυνατὰ ρίγη στὴ ράχη μου... Κάπου - κάπου, μοῦ φαινότανε ὅτι ἀκούγα θήματα πίσω μου, σὰν νὰ μὲ κυνηγοῦσανε τὰ φαντάσματα τῶν θαλασσοπνιγμένων... Καὶ ἀρχισα τότε νὰ ξεφωνίζω κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τις κραυγὲς τῶν ἄλλων... Σκαρφάλωνα στὶς βουνοπλαγιὲς κατακυλοῦσα στὰ χαντάκια, ἐπέφτα, σηκώνομουν, παραπατοῦσα, χωρὶς νὰ σταθῶ στιγμή!...

»Θεέ μου! τί τρομερὴ νύχτα!

»Τέλος, ἔφτασα σπιτί μου. Ἀπὸ μακρὰ διέκρινα ἕνα φωτισμένο παράθυρο. Ἡ μητέρα μου μὲ περίμενε, ἀνησυχώντας γιὰ τὴν ἀργοπορία μου. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Τὴν ἐσπρωξα ἀποτομα κι' ἔπεσα σχεδὸν ἀναίσθητος κάτω, ἐνῶ ἡ μητέρα μου ἀρχίζει νὰ μὲ θρίζη... Νόμιζε πῶς ἦμουν μεθυσμένος...

»— Σῶπα, μάνα! τῆς εἶπα. Καλύτερα εἶνε νὰ μανταλώσης τὴν πόρτα, ν' ἀνάψης ἕνα κερί στὸ εἰκονοστάσι καὶ νὰ προσευχηθῶμε μαζύ... Ἡ «Κλοτίλδη» θρίσκειται σὲ κίνδυνο. Βούλιαξε!...

»Καὶ ξημερωθήκαμε, κάνοντας τὴν προσευχὴ μας, παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ λυπηθῇ τοὺς θαλασσοδαρμένους καὶ τίς φασίλιες τους... Μὰ ἡ «Κλοτίλδη» δὲν ξαναφάνηκε στὸ λιμάνι μας... Τὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ ἀκόμη περιμένει τὰ πτώματα τῶν θαλασσοπνιγμένων... Ἡ ψυχὴ τους μονάχα τριγυρνοῦν τὴν νύχτα σ' ἀγαπημένα τους μέρη, στὰ ρημαγμένα σπιτία τους, στοὺς χαλασμένους πύργους... Κ' ἡ θρῦση ποῦσκυφες νὰ πῆς νερὸ καὶ σ' ἐμπόδια, εἶνε πια στοιχειωμένη. Κανεὶς δὲν πίνει ἀπὸ δαύτη».

— Ἡ ἱστορία σου εἶνε πένθιμη, εἶπα στὸν Ἰώβ, ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε τὴν ἀφήγησί του. Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ καταλάβω πῶς ὕστερα ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ εἶχες κουράγιο νὰ ξαναμπῆς σὲ καράβι καὶ νὰ φύγης γιὰ τὴν Ἰσλανδία...

— Ἐνας θαλασσινοὸς δὲν μπορεῖ νὰ ζῆση πολὺν καιρὸ στὴ στεριά, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰώβ. Καλύτερα νὰ μὲ φᾶνε τὰ ψάρια παρὰ τὰ σκουλήκια... Κι' ἐξ ἄλλου, ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως νὰ συναντήσω καμμιά μέρα τὸν Γκουαντονέ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους μου πού θαλασσοπνίγηκαν, ἴσως ξανασιμίζουμε στὴν ἀτέλειωτη ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας!...

ARMAND DAYOT

ΣΠΑΘΙΩΤΕΣ ΟΙ ΗΡΩΪΚΟΙ ΤΟΥΡΚΟΦΩΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 40)

τὰ χεῖρια... Φύγε τώρα ἀπὸ μπροστά μου!
Κρῶψου στὰ βάθη τῆς γῆς, στὴν κόλασι πού σὲ ξερασε...
Ἀπὸ αὔριο, ὅμως, τὸ πρωὶ θ' ἀρχίσω νὰ σὲ κυνηγῶ, ὥσπου νὰ σὲ σκοτώσω γιὰ νὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου!...

Τὸ αἶσθημα τῆς βεντέττας ἦταν πολὺ ἀνεπτυγμένο στοὺς Σπαθιώτες. Ἡ ἐκδίκησις ἦταν τὸ μοναδικὸ ὄνειρο πού τοὺς εὐφραине τὴν καρδιά. Ἐὰν κάποιος σκότωνε ἕνα Σπαθιώτη, οἱ συγγενεὶς τοῦ δολοφονημένου ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θῦμα, ἐπιβάλλοντες τὴν ἴδια τιμωρία εἴτε στὸν κακοῦργο, εἴτε στοὺς πλησιέστερους συγγενεὶς του, ἐξαιρουμένων τῶν γυναικῶν. Ἐκεῖνος πού θὰ παρέβαινε τὴν φοβερὴ αὐτὴ ὑποχρέωσι, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δειλὸς καὶ ἄτιμος. Ἡ μανία τῆς ἐκδικήσεως ἔφτανε σὲ τέτοιο βαθμὸ δξύτητος, ὥστε συχνά, πολὺ συχνά, ἄτομα ξένα ἀνελάμβαναν νὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου.

Ἡ κηδεὶα τοῦ σκοτωμένου γινόταν ἀμέσως, γιὰτι οἱ Σπαθιώτες πιστεύανε ὅτι ὅσες ὥρες ἔμενε ὁ νεκρὸς ἄταφος, τόσοι μῆνες θὰ καθυστεροῦσε ἡ ἐκδίκησις του.

Ἐκ παραλλήλου ἡ φιλοξενία τῶν χριστιανῶν αὐτῶν θύμιζε πολὺ τὰ ὀμηρικὰ ἔθιμα. Ὄταν φιλοξενούσανε κάποιον, τοῦ ἔδιναν νὰ φάη καὶ νὰ πιῇ, πρὶν ἀκόμα τὸν ρωτήσουν ποῖος εἶνε, ἀπὸ πού ἔρχεται καὶ τί ἦρθε νὰ κάνῃ στὸ σπιτί τους... Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον τὸν φιλοξενούμενο πού δὲν θὰ δεχότανε νὰ φάη μαζύ τους. Θὰ θεωροῦσαν τὴν ἀρνησί του αὐτὴ μεγάλη προσβολὴ καὶ θὰ τὸν παραμόνευαν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ —ὅταν δηλαδὴ θὰ ἔπαυε νὰ εἶνε ξένος τους— γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὸ λόγο...

Ὡς τὰ 1897 ζοῦσε στὴν Σπαθιά ἕνας γέρος, ὁ Ντὶν (Κωνσταντῖνος) Ἀλλέγια, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καταπληκτικὴ καὶ ἀνεξήγητη ἱκανότητα νὰ λή ἀκριβῶς, μὲχρι λεπτοῦ, τὴν ὥρα, ὅποτε καὶ ἂν τὸν ρωτοῦσανε, χωρὶς νὰ λαθῆψη οὔτε μιὰ φορά!... Οἱ προληπτικοὶ Σπαθιώτες σέβοντουσαν τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ρολοῖ, ἐπειδὴ πίστευαν ὅτι συνεννοεῖτο μὲ τὰ πνεύματα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ προκάλεσε καὶ τὴν προσοχὴ πολλῶν σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ἐξηγήσουν τὴν μοναδικὴ αὐτὴν ἱκανότητα τοῦ Ντὶν Ἀλλέγια νὰ ξέρῃ τὴν ἀκριβῆ ὥρα ὅχι μονάχα τὴν ἡμέρα (θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι συμβουλευότανε τὴν πορεία τοῦ ἡλίου) ἀλλὰ καὶ τὴ νύχτα, καὶ ὅταν ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀκόμη ἀναστρὸς καὶ συννεφιασμένος!...

Ο ΒΟΔΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 10)

* Ἀς ἔλθωμε στὸν Μελέτιο.

Ὁ Μελέτιος, πράγματι, εὐεργέτησε τὸν τόπο.

Κατήργησε, μὲ τὰ μέσα πού εἶχε στὴν Κωνσταντινούπολι, πολλοὺς ἀδίκους φόρους κι' ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ τοὺς χριστιανούς. Τόσα πολλὰ κατώρθωσε, πού κι' ἔπειτα ἀκόμα, ἀπὸ χρόνια πολλὰ στὰ Βοδενά οἱ κάτοικοι νὰ τὸν θυμούνται μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ νὰ τὸν ὀνομάζουν ντελιῆ Μελέτιο.

Στὴν Τουρκία ὅμως, τότε, τίποτε δὲν ἦταν σταθερὸ.

Ὁ φίλος τοῦ Μελετίου καὶ προστατῆς Μέγας Βεζύρης, ἔπεσε. Οἱ Τούρκοι ὑπάλληλοι πού εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη, ζητοῦσαν τώρα, πού ἔχασε τὴ δύναμί του, νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Φανατίσαν τὸν τουρκικὸ τὸν ὄχλο ἐναντίον του καὶ ἀρχισαν νὰ δολοφονοῦνε τοὺς ἐντοπίους φίλους του καὶ συνεργάτας, ὅπως τὸν Στόικο κ.λ.π.

Κινδύνευε καὶ τὸ κεφάλι του τὸ ἴδιο.

Βλέποντας κι' αὐτὸς ὅτι δὲν θὰ τελείωνε καλὰ ἐκεῖ καὶ ὅτι ἡ παρουσία του κακὸ πλέον ἔκανε στὰ Βοδενά, ζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν μετάθεσί του ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Πισιδεῖα, ὅπου καὶ ἀπέθανε στὰ 1858.

Τοῦ ἀλησμονήτου γιὰ τὰ Βοδενά ἀρχιερέως τούτου, ἡ εἰκὼν εἶνε ζωγραφισμένη στὸ σκέπασμα ἑνὸς κουτιοῦ παληοῦ, πού τὸ ἔχει μιὰ οἰκογένεια στὴν Ἐδεσσα.

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ζητηθῆ καὶ νὰ ἀναρτηθῆ εἰς τὴν σημερινὴν Μητρόπολιν, ἂν δὲν κάηκε κατὰ τὴν περυσινὴν μεγάλην πυρκαϊάν τῆς πόλεως, ἢ ἂν δὲν κατεστράφηκε, ὅπως καταστρέφονται ὅλα τὰ παλιὰ καὶ τὰ ὠραῖα εἰς τὰ Βοδενά!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.